Čís. 6859.

Zrušení svěřenství (zákon ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n.).

Zákonem o zrušení svěřenství byl zrušen § 638 obč. zák., nebylo jím však zrušeno usnesení svěřenského soudu z doby před účinností zákona, jímž dáno přihlášenému nástupci ve svěřenství svolení k zadlužení s podmínkou, že ustanovení o splacení dluhů musí odpovídati §u 638 obč. zák. Usnesení to platí nadále, dokud nebyla schválena dohoda po případě, pokud nedošlo k ustanovení nástupnictví podle §u 3 zákona.

(Rozh. ze dne 2. března 1927, R I 119/27.)

Soud prvé stolice ve věci bývalého svěřenství L-ského nevyhověl návrhu Maxe L-a, by mu byla za léta 1925 a 1926 prominuta roční depurace 350.000 Kč. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Dohoda mezi čekateli není dosud schválena, takže dnes ještě není jisto, kdo nabude jmění zbaveného svěřenského svazku. Až do schválení dohody jest povinností soudu svěřenského, by podle zákona pečoval o svěřenství (§ 15 zák. o zrušení svěřenství). K této péči náleží i povinnost starati se o to, by dluhy byly řádně umořovány, jak to zákon káže. Prominouti roční splátky nelze, na nejvýše z důležitých příčin lze povoliti ku splacení dluhu delší lhůtu. Ať pak připadne jmění svěřenské komukoli, vždy bude podle §u 3 zákona o zrušení svěřenství omezeno svěřenským nástupnictvím ve prospěch prvého čekatele. A i tu má soud povinnost, by pečoval o neztenčení kmenového jmění, zejména když jedná se zde i o osobu nezletilou. Tomu však by tak nebylo, kdyby žadatel, který ještě ani fiduciářem není, nemusel umořovati dluhy, jak to předpisuje zákon. Právem proto prvý soud návrh na sproštění povinnosti umořovací zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nezáleží na úplné správnosti právního názoru, vysloveného rekursním soudem, že svěřenské jmění bude vždy podle § 3 zákona o zrušení svěřenství omezeno svěřenským nástupnictvím ve prospěch prvního čekatele. Dovolacímu soudu postačí při právním posouzení věci, že není dosud schválena dohoda, podle níž má svěřenské jmění připadnouti do neomezeného vlastnictví stěžovatelova, takže není vyloučen případ nástupnictví podle § 3 zákona čís. 179/24 sb. z. a n. Jest pravda, že byl tímto zákonem zrušen i § 638 obč. zák., a to již dnem jeho účinnosti (14. listopadu 1924). Tím nebylo však zrušeno usnesení zemského soudu civilního v Praze ze dne 7. listopadu 1924, vydané tudíž ještě za platnosti §u 638 obč. zák., jímž bylo stěžovateli jako přihlášenému nástupci ve svěřenství dáno svolení k zadlužení svěřenství jen s podmínkou, že ustanovení o splacení dluhů musí odpovídati §u 638. Usnesení to platí nadále, pokud nebyla schválena dohoda, o níž jest řeč v dovolacím rekursu, po případě dokud nedošlo k ustanovení nástupnictví podle § 3 zákona čís. 179/24, kdy na místě svěřenského soudu

nastoupí soud povolaný podle obecných pravidel o příslušnosti (§ 15 poslední věta, odstavec druhý). Pro přechodnou dobu nezbývá než ponechati v platnosti usnesení ze dne 7. listopadu 1924 a náleží bývalému soudu svěřenskému, by bděl nad jeho zachováním, pokud nedojde ke konečné úpravě poměrů co do svěřenského jmění.

Čís. 6860.

Znalce lze odmítnouti pouze před soudem prvé stolice, nikoliv až v řízení odvolacím, vyjímajíc případy §u 496, poslední odstavec, §u 478, poslední odstavec, a §u 488 c. ř. s. Neuznal-li odvolací soud za vhodno opakovati důkaz znalcem, nelze skutkovým zjištěním nižších soudů, učiněným na základě posudku tohoto znalce, odporovati ani pod rouškou dovolacího důvodu §u 503 čís. 2 c. ř. s., ani uplatňováním odmítnutí znalce pro předpojatost.

Nárok na náhradu škody, jež byla způsobena vadností dodaného zboží, sbíhá se s nárokem ze správy tak, že nabyvatel zboží buď může uplatňovati nárok na náhradu škody, pokud škoda není uhražena správou, nebo že nechá padnouti nárok ze správy a uplatní jen nárok na náhradu škody. Pro nárok na náhradu škody platí všeobecná tříletá promlčecí lhůta podle §u 1489 obč. zák.

Tříletá promlčecí lhůta §u 1489 obč. zák. počíná teprve skutečnou znalostí škody i osoby škůdcovy a nezáleží na tom, že poškozený zavinil opožděné opatření posudku o škodě.

Podala-li po vydání jazykového nařízení cizozemská akciová společnost dovolací odpověď v jazyku menšinovém, jest ji odmítnouti.

(Rozh. ze dne 2. března 1927, Rv I 695/26.)

Tuzemská firma domáhala se na cizozemské akciové společnosti náhrady škody, jež jí vznikla dodáním vadného betonu. Oba nižší soudy žalobu zamítly. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně; dovolací odpověď žalované odmítl.

Důvody:

Žalovaná akciová společnost jest cizozemskou společností, která má podle spisů sídlo v Drážďanech a má v tuzemsku jen zastupitelství. Podle §u 2 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. mohou jen příslušníci Československé republiky za předpokladů v tomto zákoně a ve vládním nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. blíže uvedených používati v podáních jiného jazyka než státního. To platí i pro osoby právnické a jim podobné samostatné podměty právní (čl. 16 jaz. nař.). Ježto žalovaná cizozemská firma podala svým právním zástupcem dovolací odpověď dne 1. dubna 1926 — tedy již po účinnosti jazykového nařízení — v jazyku německém, ačkoli jí menšinové právo jazykové nepřísluší (čl. 18 odstavec prvý písm. d) jaz. nař.), bylo podle čl. 4 odstavec třetí a čl. 19 odstavec druhý jaz. nař. dovolací odpověď odmítnouti.

Žalující firma uplatňuje dovolací důvody §u 503 čís. 2 a 4 c. ř. s.,